

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

بهرام رحمانی
۰۱ دسمبر ۲۰۲۱

جنگ آب در ایران، جنگی نابرابر بین مردم و حاکمیت!

همزمان با ادامه اعتراضات در اصفهان روز شنبه، برخی شبکه‌های اجتماعی از بازداشت بیش از ۱۲۰ نفر در تجمعات روز جمعه و انتقال آن‌ها به زندان دستگرد و همچنین احتمال کشته شدن ۳ تن از معترضین خبر دادند. محمدرضا میرحیدری، فرمانده نیروی انتظامی استان اصفهان در گفت‌وگویی تلویزیونی مدعی شد که در تظاهرات روز جمعه ۵ آذر، زخمی‌ها اغلب از «نیروهای امنیتی» بودند و آسیب‌زدن به معترضان از سوی «ضد انقلاب» صورت گرفته است.

این در حالی است که ویدیوهای منتشر شده در فضای مجازی نشانگر حمله یگان ویژه و اوباشان حکومتی به مردم و شلیک مستقیم پولیس ایران به آن‌ها بوده است.

ویدیوهایی در رسانه‌های اجتماعی منتشر شده که نشان می‌دهد جمعی از مردم اصفهان در برخی نقاط این شهر اقدام به تظاهرات و شعار علیه حکومت ایران می‌کنند.

خبرها از ادامه فضای امنیتی در اصفهان و قطع اینترنت تلفن همراه حکایت دارد. روز جمعه نیز اینترنت تلفن همراه و اینترنت خانگی در برخی مناطق این شهر قطع بود و تماس با تلفن همراه هم امکان‌پذیر نبود.

از سوئی نورالدین سلطانیان، سخن‌گوی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان با اذعان به وجود زخمی در اعتراضات روز گذشته و با بیان این که تاکنون مورد «فوتی» در اعتراضات روز جمعه گزارش نشده است، درباره تعداد مصدومان به خبرگزاری مهر گفت: «از دادن آمار معذور هستیم».

در همین حال، حسن کرمی، فرمانده یگان‌های ویژه نیروی انتظامی، گفت نیروهای این یگان در دو روز گذشته ۶۷ نفر را در رابطه با اعتراضات اصفهان بازداشت کرده‌اند و افراد بازداشت شده را «عوامل و محرکین اصلی، ضدانقلاب و اغتشاش‌گر» خواند.

وبسایت «نت بلاکس» که محدودیت‌های اینترنت را در سراسر جهان رصد می‌کند در توییتری با انتشار نموداری از قطعی اینترنت در اهواز نوشت که «داده‌های شبکه حاکی از قطع اتصال به اینترنت در بخش‌هایی از ایران از پنجشنبه، ۲۵ نوامبر - ۴ آذر است».

در این توییت آمده است که این قطعی‌ها احتمالاً «به دلیل اعتراضات مردمی علیه سیاست‌های دولتی مربوط به مدیریت آب باشد».

موج جدید اعتراضات عمومی به بحران آب از ۱۷ آبان توسط کشاورزان اصفهانی آغاز شد و از ۲۸ آبان با پیوستن مردم به این اعتراضات، معترضان به نشانه شرایط وخیم بی‌آبی به نصب چادر در بستر خشک زاینده‌رود اقدام کردند. پس از حمله و آتش‌زدن چادرهای معترضان اصفهانی در بستر زاینده‌رود در سحرگاه پنج‌شنبه توسط نیروهای امنیتی ایران، فراخوان اعتراضی مجددی برای حضور مردم در روز جمعه پنج آذر جهت اعتراض به شرایط بی‌آبی صادر شد.

در اعتراضات روز جمعه، درگیری‌های شدیدی میان مردم و کشاورزان اصفهانی با یگان ویژه پولیس ایران صورت گرفت که تا پاسی از شب ادامه یافت.

به این ترتیب بار دیگر بحران آب، در استان‌های مرکزی و جنوبی مردم را به خیابان‌ها کشانده است. این مایه حیات در سال‌های اخیر موجب اعتراضات مردمی و کشاورزان شده است. پیش از این اعتراضات در استان‌های مرکزی نظیر اصفهان و یزد بود و حالا بحران خشکسالی و بی‌آبی، به شهرهای جنوب کشور از جمله خوزستان نیز کشیده شده است. مدیریت غلط، سوءاستفاده از قدرت و ثروت، سدسازی‌های غیرکارشناسی و برداشت‌های بی‌رویه از منابع آبی، منجر به خشک شدن و پائین رفتن سطح بسیاری از منابع آب زیرزمینی و سطحی و خشکی تالاب‌ها شده است. تالاب عظیم هورالعظیم فقط یک‌پنجم آن آب دارد. هزاران روستای جنوبی کشور دچار بی‌آبی شده‌اند. مدیریت تامین آب شرب و آب مصرفی در بخش کشاورزی به‌طور جدی در خطر است. سفره‌های آب زیرزمینی به دلیل مصرف بیش از اندازه از آن‌ها دچار فرونشست شده‌اند و مشکل فرونشست حتی باعث خشک شدن زمین‌های حاصلخیز نیز می‌گردد. بخش کشاورزی میزان قابل‌توجهی از مصرف آب را به خود اختصاص داده است. به گفته کارشناسان و صاحب‌نظران رقی محدود درصد آب ایران در زمینه کشاورزی مصرف شده یا بهتر است، گفته شود به هدر می‌رود. چرا که به‌دلیل عدم استفاده از روش‌های نوین آبیاری، عدم‌توجه به کاشت محصولات متناسب با اقلیم نظیر کاشت برنج و نیشکر، هیچ توجیه اقتصادی ندارد. علاوه بر این مقادیر زیادی آب به کشورهای دیگر صادر می‌شود.

هرچند امروز با مشکلات در کمبود منابع آب و خشکسالی‌هایی که یکی از پس دیگری در روستاهای مختلف کشور به خصوص در نوار مرکزی و جنوبی شاهد آن‌ها مهاجرت شکل گرفته و سبب موج مهاجرت روستائیان به شهرها و آسیب‌های زیست محیطی در اثر خشک شدن تالاب‌ها، دریاچه‌ها و رودخانه‌ها و... شده است. برای مثال همان‌طور که مسئولان استان خوزستان با جمعیتی بالغ بر چهار میلیون و ۷۰۰ هزار نفر که ۵/۴۵ درصد این جمعیت در روستا زندگی می‌کنند، بیش از ۷۰۰ روستا آن با تنش آبی روبه‌رو هستند. کمبود منابع آب و خشک شدن دریاچه‌ها و رودخانه‌ها امروز سبب اعتراضات مردمی در شهرهای مختلف شده است، حتی مردمی که صدها کیلومتر با تالاب هورالعظیم فاصله دارند، از مرگ این تالاب که روزگاری عظیم بود، ناراحت و خشمگین هستند.

به عنوان در همین استان اصفهان، که کشاورزان نسبت به کم‌آبی بسیار معترضند و نگران آینده خود هستند می‌گویند که مشکلاتشان نسبت به دو سال قبل ۹۰ درصد افزایش یافته است و حقابه‌هایشان پرداخت نشده و تحت فشار هستند.

عشایر هم از کم‌آبی می‌نالند و در سال جاری گفته می‌شود که مجبور شده‌اند تعداد بالایی از دام‌های خود را با قیمت ارزان به فروشند. چرا که آن‌ها می‌ترسند دام‌هایشان از کم‌آبی تلف شوند و سرمایه‌شان از دست‌شان برود. کارشناسان معتقدند که ایران در ۲۵ سال گذشته به هیچ‌وجه سال آبی نداشته و در خشک‌سالی به سر می‌برده است.

از یک سو سدسازی‌های بی‌رویه و غیرکارشناسی و از سوی دیگر کندن چاه‌هایی که بعضی از آن‌ها به عمق ۳ هزار متری زمین می‌رسند و آب‌های لایه‌های زیرین زمین را استخراج می‌کنند و همین باعث زلزله و تکانه‌های زمین می‌شود و سال به سال این وضعیت بدتر می‌گردد.

محمد درویش عضو هیات علمی موسسه تحقیقات جنگل‌ها و مراتع ایران، بحران کم‌آبی را نتیجه ایجاد سدهای بی‌برنامه و کشاورزی سنتی و استفاده بی‌رویه و بدون کارشناسی آب در حوزه صنایعی همچون فولادسازی می‌داند.

او بر این گفته‌اش بارها تاکید کرده است که دنیا سال‌هاست مکانیزم حوزه‌های کشاورزی و صنعتی خود را برای صرفه‌جویی در آب و کاهش هدررفت آب‌های مصرفی تغییر داده است ولی در ایران مجموعه کارهای اشتباه، مدام در حال تکرار است.

درویش کم‌آبی را محصول دست انسان می‌داند و می‌گوید که این نوع کم‌آبی که در ایران داریم را خودمان ایجاد کردیم. در حالی که منابع آبی کافی در اختیار داشتیم ولی قادر به مدیریت آن نبودیم و خود را در مهلکه بزرگی گرفتار کرده‌ایم. بحث انتقال آب از منطقه‌ای به منطقه دیگر و حتی شیرین‌سازی آب دریا هم بارها به‌عنوان راه‌حل از طرف برخی مسؤولان حکومتی ارائه شده است. اما کارشناسان محیط زیست بر این عقیده‌اند که این روش‌ها محیط زیست را به خطر انداخته و اکوسیستم را تغییر می‌دهد.

با وجود بحران آب، امنیت غذایی هم در خطر جدی قرار می‌گیرد. تخلیه سفره‌های آب‌های زیرزمینی و بیکاری کشاورزان و تبدیل اراضی کشاورزی به بیابان و در نهایت کاهش چشمگیر تولیدات کشاورزی از عواقب این بحران است.

آنچه مشخص است مردم از آینده این بحران نگرانند؛ چنان‌که اخیراً خبرگزاری ایرنا در یک نظرسنجی از مخاطبان خود پرسیده تا چه میزان نگران آثار کم‌آبی و خشک‌سالی در سال جاری هستید؟، در پاسخ ۶۷ درصد گزینه «زیاد» را انتخاب کرده‌اند و ۸.۲۲ درصد گفتند «تا حدی» و تنها ۳.۱۰ درصد نگرانی کمی داشتند.

در حالی که اعتراضات نسبت به کم‌آبی در استان خوزستان که تولیدکننده نفت ایران است رو به فزونی است، مقامات دولتی نمی‌توانند ادعا کنند که غافلگیر شده‌اند و یا این که بهانه بیاورند که کسی نمی‌توانست این بحران را پیش‌بینی کند، چرا که پیش از این خودشان پیش‌بینی آن را می‌کردند.

در سال ۲۰۱۵، عیسی کلانتری، وزیر اسبق کشاورزی هشدار داد که کمبود آب باعث خواهد شد نزدیک به ۵۰ میلیون ایرانی -چیزی در حدود ۶۰ درصد از جمعیت- مجبور به ترک کشور شوند. او با ابراز شکایت از این‌که مسؤولان برای مدتی طولانی این مشکل را نادیده گرفته‌اند، افزود: «حالا که آن‌ها به عمق مسأله پی برده‌اند، دیگر اندکی دیر شده است.»

مسأله کم‌آبی تا اندازه زیادی در اثر تمایل به استقلال کشاورزی است، به گونه‌ای که ده‌هاست کشت گسترده محصولات ضروری را تشویق و باعث ترغیب کشاورزان به استفاده از هر طریقی از منابع آب زیرزمینی می‌شود. در نتیجه، کارشناسان محیط‌زیست پیش‌بینی کرده‌اند که سفره‌های زیرزمینی ۱۲ استان از ۳۱ استان ایران در طول ۵۰ سال آینده

خشک خواهد شد. مضاف بر آن حجم آب‌های روان و سطحی هم به شدت در حال کاهش است. کما این‌که سدسازی‌های بی‌رویه بر روی رودخانه‌های خوزستان باعث خشک شدن تالاب‌های استان شده است.

مهاجرت‌های اقلیمی در ابعادی بسیار وسیع در جریان است. باید به این مسأله توجه کرد که تا هم اکنون خیل کثیری از ایرانیان که از روستاها و شهرهای کوچک به مراکز شهری مهاجرت کرده‌اند، بر صف بزرگ بیکاران معترض افزوده‌اند. قابل پیش‌بینی است که افزایش این مهاجرت‌ها به همراه خود پیامدهای سیاسی و اجتماعی هم خواهد داشت.

محمد موسوی، مدیرکل دفتر مدیریت بحران وزارت جهاد کشاورزی در ایران برآورد کرد از ابتدای سال زراعی تاکنون، خشک‌سالی به بخش کشاورزی حدود ۶۷ هزار میلیارد تومان خسارت وارد کرده است.

موسوی روز یکشنبه ۳۰ خرداد، در گفت‌وگو با روزنامه رسمی «ایران»، خسارت وارده از خشک‌سالی به حوزه‌های مختلف در بخش کشاورزی را به تفکیک اعلام کرد و گفت: «از ۱۱ میلیون هکتار اراضی کشاورزی، ۴۳ درصد از خسارت مربوط به افت تولیدات بخش زراعی، ۲۶ درصد کاهش تولیدات باغی، ۱۳ درصد افت تولیدات آبی پروری و محصولات دام و طیور، ۱۱ درصد کاهش تولید علوفه مراتع، ۴ درصد خسارت در زمینه زیرساخت‌های انتقال آب و ۳ درصد مربوط به تامین آب و علوفه بوده است.»

با این وجود دولت تنها حاضر شده ۳ هزار میلیارد تومان تسهیلات به عنوان سرمایه در گردش به کشاورزان آسیب‌دیده پرداخت کند.

پیش‌تر «حمیدرضا» کشفی معاون راهبردی و نظارت بر بهره‌برداری شرکت مهندسی آب و فاضلاب ایران از وجود تنش آبی در بیش از ۲۰۰ شهر ایران در سال ۱۴۰۰ خبر داده بود.

وجود تنش آبی در ایران در حالی اعلام می‌شود که پروژه‌های انتقال آب و سیاست‌های سدسازی سال‌هاست که با توجیه رفع مشکل آب در ایران اجرا می‌شوند.

با خشک شدن زمین، طوفان‌های شدید گرد و غبار به پا خاست، که منجر به نابودی مزارع کشاورزی در مناطق روستائی شد. در نتیجه ساکنان این مناطق مهاجرت گسترده‌ای را به سوی مراکز شهری آغاز کردند، جایی که فقر و بی‌کاری در بلندمدت به اعتراضات گسترده علیه حکومت انجامید.

نشریه «آسیا تایمز» در گزارشی با اشاره به جدی بودن کم‌آبی در ایران می‌نویسد: «مشهور است که مقامات هنگام مواجهه با مخالفت‌ها و نارضایتی‌های عمومی شدت و دامنه بحران‌های مختلفی که با آن مواجه هستند را کم اهمیت جلوه می‌دهند. اکنون اما مقام‌های ایرانی به شکلی غیرمعمول زنگ خطر را درباره بحران رو به گسترش کم‌آبی به صدا درآورده‌اند؛ بحرانی که می‌تواند درگیری‌های گسترده‌ای را برای دسترسی به این منبع حیاتی در ایران ایجاد کند.

این نشریه می‌نویسد: «دولت ایران سرمایه‌گذاری زیادی را بر روی ساخت سدها در سراسر آن کشور انجام داده است. به گفته کارشناسان محیط زیست این موضوع نقشی منفی در تبخیر آب‌های تجدیدپذیر داشته و باعث تضعیف منابع آبی کشور شده است. استخراج بی‌رویه از سدها در دهه‌های گذشته باعث از بین رفتن ذخایر آبی بالغ بر ۱۳۰ میلیارد متر مکعب شده است و تراز آب‌های سفره‌های زیرزمینی ایران نیز در حال حاضر منفی است. این کاهش ذخایر آب همزمان با فشار شدید بر دولت برای تامین آب آشامینی مناطق کمتر توسعه یافته، روستاها و شهرهای دورافتاده است که خود باعث دشوار شدن دستیابی به هدف خودکفائی کشاورزی در این مناطق شده است.

در ایران بخش کشاورزی ۹۲ درصد از منابع آب‌های تجدیدپذیر ایران را مصرف می‌کند اما این میزان بسیار بالاتر از میانگین جهانی؛ ۷۰ درصد است. به دلیل کاهش منابع آب، کشاورزان در حال رقابت با یکدیگر برای استفاده از تمام گزینه‌ها به منظور حفظ منابع آبی از جمله حفر چاه‌های غیرقانونی هستند و با نصب پمپ سالانه ۴.۷ میلیارد متر

مکعب آب را به طور غیرقانونی برداشت می‌کنند که خود مانعی بر سر راه تحقق چشم‌انداز دولت است که قصد دارد برداشت از چاه‌های زیرزمینی به میزان ۱۱ میلیارد متر مکعب کاسته شود.

حدود ۸۰ تا ۹۰ درصد از آب ایران در بخش کشاورزی مورد استفاده قرار می‌گیرد در حالی که سیستم‌های آبیاری در آن کشور هنوز عمدتاً سنتی و با بازدهی بسیار پائین هستند. نصب و اجرای سیستم‌های آبیاری با بازدهی بالا به ویژه در مزارع کوچک‌تر روند بسیار کندی داشته است. بنابراین، ایران نیاز به استفاده از منابع آب زیرزمینی عمیق داشته است که معمولاً در مقیاس کوتاه‌مدت قابل تجدید نیستند.»

در پی سرکوب خشونت‌بار اعتراضات مسالمت‌آمیز مردم اصفهان توسط نیروهای حکومتی در ایران، رئیس قوه قضائیه می‌گوید مطالبات مردم در زمینه آب «به حق و درست» است، اما «نیروهای انتظامی و امنیتی به مخلان امنیت فرصت ابراز وجود نمی‌دهند.»

به گزارش رسانه‌های ایران، غلامحسین محسنی اژه‌ای دوشنبه ۸ آذر در جلسه شورای عالی قوه قضائیه گفت مطالبات مردم اصفهان، چهارمحال و بختیاری، یزد و خوزستان در زمینه آب به حق و درست است اما مراقب تحرکات دشمن باشند و اجازه ندهند بدخواهان در صفوف آن‌ها رخنه کنند.

او تهدید کرد: «نیروهای انتظامی و امنیتی به مخلان امنیت فرصت ابراز وجود نمی‌دهند.»

در اعتراضات مسالمت‌آمیز کشاورزان اصفهان، آن‌ها در بستر زاینده‌رود که سال‌ها است دیگر آبی در آن جریان ندارد شکل گرفت و حاضران در این تجمع، کشاورزان و مردمی بودند که خواستار دریافت حق‌آبه و جاری شدن آب این رودخانه بودند.

معترضان در اصفهان اغلب کشاورزان و شهروندانی هستند که خواهان جاری شدن آب در زاینده‌رود و دریافت حق‌آبه برای زراعت و امرار معاش هستند.

در گزارش‌های شهروندی تصاویر متعددی از آسیب جدی به معترضان، به ویژه از ناحیه صورت و چشم‌ها، ناشی از شلیک مستقیم گلوله‌های ساچمه‌ای توسط نیروهای انتظامی و امنیتی مشاهده می‌شود.

دکتر علیرضا زندی، متخصص چشم در اصفهان، با انتشار عکس یکی از آسیب‌دیدگان اعتراضات اصفهان در صفحه اینستاگرام خود، نوشته است: «شلیک تفنگ‌های ساچمه‌پخش کن به میان جمعیت تظاهرکننده که تمام اعضا و جوارح را فقط مجروح کرده ولی اگر به چشم اصابت کند باعث کوری می‌شود خطای راهبردی فاحشی در برابر معترضان می‌باشد که مصداق جنایت است.»

برخی ویدئوهای منتشرشده در شبکه‌های اجتماعی، نیروهای یگان ویژه را نشان می‌دهد که به طور مستقیم به سوی معترضان شلیک می‌کنند.

در غیاب هرگونه خبررسانی رسمی در مورد آمار بازداشت‌شدگان، زخمی‌ها، و احیاناً جان‌باختگان سرکوب اخیر، مطالب منتشره در شبکه‌های اجتماعی و گزارش‌های غیررسمی حاکی از آن است که در تجمعات اعتراضی اصفهان بیش از ۲۱۴ نفر از تظاهرکنندگان از جمله ۱۳ کودک بازداشت شده‌اند.

در جمع‌بندی می‌توانیم تاکید کنیم که مسلماً آب مایه حیات زندگی و آن‌قدر مهم است که نبودنش، فاجعه‌ای بزرگ هم برای انسان و هم طبیعت است. نبودن آب ترس و وحشت می‌آورد.

بحث آب دهه‌هاست ادامه دارد و همه از یک ترس بزرگ در ایران سخن می‌گفتند. مدیریت آب و توجه به سختی‌هایی که از هم‌اکنون گریبان همه را گرفته است. از سازمان ملل گرفته تا نشریه‌های تخصصی علوم طبیعی و فعالان محیط زیستی، همه یک صدا می‌گویند: «ایران دهه‌ها زمان را که می‌توانست صرف مدیریت بهینه آب کند، خواه یا ناخواه از

دست داده و سفره‌های زیرزمینی آب را تا ۷۰ درصد مصرف کرده است.» به عبارت دیگر جمهوری اسلامی ایران هم زندگی اکثریت شهروندان را تباه کرده و هم محیط زیست را نابود کرده است.

بحران‌هایی که نگرانی مردم برخی از استان‌ها را در پی داشته و مردم استان‌های شمالی ایران نسبت به انتقال آب از دریای خزر به فلات مرکزی معترضند و همچنین مشکلات کشاورزان استان‌های اصفهان، چهارمحال و بختیاری و خوزستان و البته سیستان و بلوچستان، همگی دلالت بر وضعیت بحرانی و نگران‌کننده آب در سراسر کشور دارد. به گفته کارشناسان تعداد ۷ هزار روستا در ایران دچار کم‌آبی و مشکلات آبی هستند و این روستاها با تنش آبی دست و پنجه نرم می‌کنند و با تانکر به آن‌ها آب می‌رسانند. بین ۷۰ تا ۹۰ درصد از اراضی ایران از نظر امنیت نسلی به دلیل کاهش زادو ولد و امنیت آبی در حال سقوط است.

از اوایل قرن بیستم، ساکنان ایران هشت برابر شده‌اند و اکنون به حدود هشتاد میلیون نفر رسیده‌اند. این شمار از مردم روزانه شصت و شش میلیون گالن آب مصرف می‌کنند. این افزایش سکنی با کاهش منابع آبی روبرو شده است. پنجاه درصد آب‌های زیرزمینی ایران در نیم قرن گذشته مصرف شده.

دریاچه‌ها رو به خشک شدن می‌روند. به عنوان مثال ۹۵ درصد از آب دریاچه ارومیه در شمال غرب کشور در دو دهه گذشته خشک شده است.

وضعیت رودها هم بهتر از این نیست. رودخانه مشهور زاینده رود اصفهان نیز در پی بسته شدن مسیر آب آن به دلیل آبیاری مزارع اطرافش، خشک شده است.

تغییر وضعیت آب و هوایی و پدیده گرم شدن زمین که به گفته کارشناسان یکی از دلایل بحران است، مضاف بر علت شده است.

همه این‌ها در حالی روی می‌دهد که گویا جمهوری اسلامی ایران، غایب میدان در این بحران رو به رشد است. مسأله‌ای که باعث شد هزاران ایرانی در مناطق مختلف با خواست ایجاد راه‌حلی برای این بحران، به خیابان‌ها سرازیر شوند. برپایه پژوهش جدید انستیتوی آمریکایی منابع جهانی، ایران جایگاه بیست و چهارم را در فهرست کشورهایی دارد که خطر بی‌آبی آن‌ها را تهدید می‌کند.

تنها راه‌حل را در گشایش سیاسی و اقتصادی نوین است. گشایش سیاسی باید اتفاق بیفتد به این دلیل که حکومت اسلامی به همه مسایل نگاه سیاسی، مذهبی و قبیله‌ای دارد و همه چیز را به نفع خود مصادره کرده و جای مدیریت خلاق و بالنده و مردمی را گرفته است و همین مدیریت مافیائی و تبهکارانه وضعیت آب را به شکل امروز درآورده است. بازسازی و گشایش اقتصادی هم باید اتفاق بیفتد زیرا که بسیاری از نیروگاه‌ها و صنعت و کشاورزی آبرو هستند تجهیزاتشان مستهلک شده و دیگر پاسخگوی آب مصرفی نیستند. به عبارت دیگر تغییر اساسی در صنعت کشاورزی و دیگر صنایع باید با دانش روز مدرن هماهنگ شود و از همین رو سیستم سنتی مصرف آب تغییر داده شود. مسأله کم‌آبی به حدی جدی است که می‌تواند ۵۰ درصد از مردم ایران را تحت تاثیر خود قرار داده و زسیت و زندگی و معیشت آن‌ها را مختل کند.